

Перереза

Спецвипуск квітень 2011 р.

шкільна газета Сквирської ЗОШ I-III ступенів №2

Чи знаєш, ти світе, як сиво ридає полин...

*Ви заступили собою
Від люті хвилі-пожежі,
Ставши до грізного бою –
В тій, що родились одежі.
І віддали – що мали:
Життя – що одне в людини.*

Страшне лихо спіткало Україну і її народ у теплу квітневу ніч трагічного 1986 року. І сьогодні ми з болем і жахом пригадуємо цю скорботну мить. Ми пам'ятаємо про трагедію, яка понівечила стільки життів, впала тяжким тягарем на нашу країну, змусила все людство замислитись над проблемами, пов'язаними з науковим прогресом та суттю людини. Та сьогодні, коли минуло вже вісімнадцять років (немалий час), хочеться нагадати про подвиг тих людей, які жертвою свого життя зменшили обсяг трагедії, своєю самовідданою скорботною працею приборкали жак прогресу, людських помилок і доповнили список героїзму та мужності, величі душі заради суспільства, нас з вами...

Ту мирну весняну українську ніч на берегах Прип'яті люди ніколи не забудуть. Вона була, як зараз усім здається, найтихішою і найтемнішою. І не сповіщала про біду.

Чорнобиль носить ім'я від назви різновидності гіркого полину чорнобилки. Спочатку так йменувалось древнє поселення, потім місто, а за ним й сучасна атомна електростанція.

Проте в ту саму ніч з 25 на 26 квітня 1986 року відлік часу став уже далеко не мирним, а бойовим і аварійним. Відлік пішов на години, хвилини і секунди. О 1-ій годин 23 хвилини 40 секунд, коли всі спали безтурботним сном, над четвертим реактором Чорнобильської атомної електростанції несподівано велетенське полум'я розірвало нічну темряву.

Першими до реактора через кілька секунд за тривогою прибули пожежні ВПЧ-2 з охорони АЕС на чолі з начальником варти лейтенантом внутрішньої служби Володимиром Правиком. Його загін першим ступив на лінію вогню. З цієї миті 23-річний Правик мав у своїх руках всі права пожежного. Всі, крім одного, – не було у юного лейтенанта права на помилку...

Адже в цьому залі знаходились всі турбіни. Через нього йшли численні кабелі високовольтної лінії, які від вогню могли перетворитися на бікфордів шнур.

За вартою Правика незабаром прибула і варта його бойового побратима із СВПЧ-6 з охорони м. Прип'яті лейтенанта внутрішньої служби Віктора Кибенка.

А вогонь все не вщухав. Начальник варти лейтенант внутрішньої служби Правик по рації передав “виклик №3”, за яким всі пожежні машини Київської області повинні були негайно вирушити до Прип'яті.

По пожежній драбині на 70-метрову висоту величезного даху машинного залу поспішало підкріплення. Перекриття даху були вже зруйновані, деякі конструкції хитались, інші падали. На допомогу примчав і начальник пожежної частини майор Л. Телятников.

Через деякий час на об'єкт АЕС, що горів, прибуло понад 50, а пізніше і сотні бойових пожежних машин з Києва і області.

Вогонь загрожував дахові третього енергоблоку, але Леонід Телятников знайшов сили, засоби і розставив їх так, що реактор опинився поза небезпекою.

Правильно оцінивши обстановку, Кибенок очолив ланку газодимозахисників і направив її у приміщення станції, щоб гасити вогонь зсередини. Але пожежа все ще не здавалася, плавилось і текло бітумне покриття верху машинного залу. Розпечена маса заливала чоботи, обпалювала ноги. Важно було пересуватися, але бійці крок за кроком відвойовували у вогню площу даху.

Знемагаючи, Кибенок бачив, як Телятников метнувся у машинне відділення і раптом закричав про нову небезпеку. Вогонь наступав знизу на машинний зал, де стояли великі ємності з тоннами мастил, знаходилась кабельна шахта, що зв'язувала усі гарегати станції.

Три години йшов бій біля машинного відділення...

“Я писатиму тобі щодня...”

Чорнобиль... Чорний біль нашої землі. І скільки б не минуло років, все одно це слово полум'янітиме чорним вогнищем скорботи. Багато книг написано про героїв-ліквідаторів тієї страшної біди, але книга журналістки Галини Ковтун “Я писатиму тобі щодня...” особлива. Особлива вона тому, що присвячена Володимирі Правикі, який був начальником караулу на атомній і першим кинувся назустріч біді.

Назустріч цьому земному болю пішла і авторка книги – журналістка Галина Ковтун. Вона ніколи в житті не зустрічалась з Володимиром Правиком, але Чорнобильська трагедія звела їхні долі на одній дорозі.

Галина Ковтун привернулася серцем до материнської муки Наталії Іванівни Правик і горя юної вдови Надії з якими зустрілась авторка. Вона відкрила нам душу лірика і героя, поета із скромними лейтенантськими пагонами. Галина Олексіївна працювала майже два десятки років у газеті “Радянська Україна”.

Подією в журналістиці став нарис “Жили як лебеді”, який був надрукований у цій газеті. Україна читала розповідь про Героя Радянського Союзу Володимира Правика, про його лебедину любов, читала листи Володі до дружини. Книжечка ця, Галини Олексіївни, написана і друкувалася в зоряний час її таланту. Вона зустрілася із вдовою Володимира Правика Надією. Надійка зажурено і довірливо подала журналістці листа від Володі. І журналістка відкрила їм небо. Галина Олексіївна подарувала нам оцю чудову лебедину пісню - книгу “Я писатиму тобі щодня...”.

“Я писатиму тобі щодня...”, - лишив на землі клятву своїй коханій Володимир Правик. І ми віримо в праведність цієї клятви: він писатиме листи коханій, нам, світові до того дня, поки ми пам'ятатимемо його. Разом з його словом ми будемо чути пісню журналістки Галини Ковтун, бо вона співала її щодня з голосу матерів.

Ми думаємо, що книга Г. Ковтун “Я писатиму тобі щодня...” допоможе вам доторкнутися до людського горя, страждання, любові до життя, відданості своїй справі, стане прикладом мужності, героїзму в наш мирний, але атомний час.

«Тим, хто врятував світ». Меморіал у Чорнобилі.